

Ἄπ' ἀγκάθια φορῶ φρικτὴ κορῶνα
 Κι' ὅπου στραφῶ καρδιάς κομμάτια ἀφίνω.
 Σὲ κανένα δὲν ἔγυρα τὸ γόνα
 Κι' οὔτε 'ς τὸν πλάστη τὸ κεφάλι κλίνω.

Ἀπελπισιάς φωναῖς καὶ χλεύης ρίχνω,
 Τὸ μάτι μου σκεπάζω ὅταν δακρῦζει
 Καὶ τὸ γέλοιο μονάχα σ' ὄλους δείχνω.

Κι' ἀνάμεσα 'ς τὰ κάλλη π' ἀγναντεύω,
 Ἐστὸ χρυσάφι ποῦ ἐμπρὸς μου λαμπυρίζει,
 Λίγο ψωμί καὶ μία καρδιά γυρεύω.

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Πώλησις διὰ τῆς βίας.

- Τί θέλεις, Κύριε, ἀπὸ 'μένα ;
 — Σεύρω πῶς δὲν ἔχεις ὄπλο ἐπάνω σου, αἴ ;
 — Σᾶς ὀρκίζομαι πῶς δὲν εἶμαι ὀπλισμένος. Τί ζητεῖτε ἀπὸ 'μένα ;
 — Ἄκουσε. Βλέπεις αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ ; Εἶνε ἐντελέστατον σου ἐγ-
 γῶμαι ὅτι δὲν λανθάνει διόλου. Εἶμαι ὀπλοποιός. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν
 νὰ τὸ ἀγοράσης, γιατί δὲν ἔχω δουλιὰς καὶ εἶμαι χωρὶς λεπτὸ ! Νὰ συ-
 χωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σου !
 — ! . . . ! . . . ! !